

Daniels bok – nummer sjuttiotvå

Den profetiska sammanfogningen: Från det forntida Israels delning till Förenta staternas slut

Jeff Pippenger

2024-02-05

Vittnesbördet om Jerobeams uppror är också historien om det forntida Israels delning i två nationer. Det norra riket, som bestod av tio stammar, var känt som Israel, eller ibland Efraim, och det södra riket var känt som Juda. På Hesekiels tid hade riket redan varit två riken i många år, och i kapitel trettiosju fick Hesekiel en profetia som angav att de två rikena åter skulle bli en nation. Den profetian uppfylldes i den tidiga historien om jorddjuret (Förenta staterna), och uppfylls för sista gången vid Förenta staternas slut, ty Jesus illustrerar alltid slutet på något genom början på något.

Jerobeams uppror vid den tid då Israel delades i två riken representerar ett uppror vid Förenta staternas början och även vid Förenta staternas slut. Upproret vid Förenta staternas början och slut innefattar föreningen av två rikena. Uppenbarelsboken kapitel arton, såsom det upprepade gånger citeras ur Syster Whites skrifter i dessa artiklar, representerar två kallelser till församlingarna. De två nationer som förenas under söndagslagskrisens stund är de etthundrafyrtiofyra tusen och Guds andra hjord, som fortfarande finns i Babylon.

De två nationer som förenades i den milleritiska historien var Juda och Efraim. De förenades när de särskilda vredesdomarna mot de två rikena var för sig upphörde år 1798 och därefter år 1844.

Ordet ”vidare” i Hesekiel kapitel trettiosju gör det möjligt för oss att vara vissa om denna tillämpning. Ordet ”vidare” innebär att det budskap som följer efter ”vidare” skall läggas ovanpå det budskap som föregick ordet ”vidare”.

Och HERRENS ord kom åter till mig; han sade: Du människobarn, tag dig en trästav och skriv på den: För Juda och för Israels barn, hans medbröder. Tag sedan en annan trästav och skriv på den: För Josef, Efraims stav, och för hela Israels hus, hans medbröder. Och foga dem samman med varandra till en enda stav, så att de blir ett i din hand. Hesekiel 37:15–17.

Hesekiel tillämpar den profetiska principen att upprepa och utvidga när han säger: ”Vidare”. Hesekiel ska ta två stavar, en för Juda och en för Efraim, och ta den profetia som åskådliggörs genom de två stavar och lägga den ovanpå den föregående profetian. Den föregående profetiska åskådliggörelsen började i vers ett, när Hesekiel fördes till en dal med döda, torra ben.

Herrens hand kom över mig, och han förde mig ut i Herrens Ande och satte mig ned mitt i dalen, som var full av ben. Och han lät mig gå omkring dem runtomkring; och se, där låg mycket många i den öppna dalen, och se, de var mycket torra. Och han sade till mig: Människobarn, kan dessa ben få liv? Jag svarade: O Herre Gud, du vet det. Då sade han åter till mig: Profetera över dessa ben och säg till dem: Ni förtorkade ben, hör Herrens ord. Så säger Herren Gud till dessa ben: Se, jag skall låta ande komma in i er, så att ni får liv. Och jag skall fästa senor på er och låta kött växa ut på er och övertäcka er med hud och ge ande åt er, så att ni

får liv; och ni skall inse att jag är Herren. Då profeterade jag, såsom jag hade blivit befalld; och medan jag profeterade, hördes ett dån, och se, det uppstod en rörelse, och benen fogade sig samman, vart ben till sitt ben. Och när jag såg, se, då kom senor och kött på dem, och huden täckte dem ovanpå; men det fanns ingen ande i dem. Då sade han till mig: Profetera till vinden, profetera, du människobarn, och säg till vinden: Så säger Herren Gud: Kom från de fyra vindarna, du ande, och blås på dessa slagna, så att de får liv. Då profeterade jag såsom han hade befallt mig, och anden kom in i dem, och de fick liv och reste sig upp på sina fötter, en mycket stor här. Sedan sade han till mig: Människobarn, dessa ben är hela Israels hus; se, de säger: Våra ben är förtorkade, och vårt hopp är ute, det är förbi med oss. Profetera därför och säg till dem: Så säger Herren Gud: Se, jag skall öppna era gravar och hämta upp er ur era gravar, mitt folk, och föra er in i Israels land. Och ni skall inse att jag är Herren, när jag har öppnat era gravar och hämtat upp er ur era gravar, mitt folk. Och jag skall ge min Ande i er, så att ni får liv, och jag skall låta er bo i ert land; och ni skall inse att jag, Herren, har talat det och fullbordat det, säger Herren. Hesekiel 37:1–14.

Redan från början av dessa artiklar har vi visat att dalen med de döda benen representerar Guds folk i de sista dagarna, och att budskapet om de fyra vindarna, som får dem att stå upp på sina fötter som en väldig här, är midnattsropets budskap som identifierar islam i det tredje ve. Syster White identifierar benen som Guds folk.

”Jag lägger ned min penna och upplyfter min själ i bön, att Herren må andas på sitt avfälliga folk, som är såsom förtorkade ben, så att de må leva.” General Conference Bulletin, 4 februari 1893.

Vi har i tidigare artiklar visat att det profetiska budskap som identifierade den 18 juli 2020 var felaktigt, och att den falska förkunnelsen markerade ankomsten av den första besvikelsen och dröjsmålstiden i liknelsen om de tio jungfrurna. Fastän tidsförkunnelsen var legitim under den milleritiska perioden, skulle det efter 1844 aldrig mer komma något budskap upphängt på tid. När Future for America framförde förkunnelsen om den 18 juli 2020, gled de tillbaka till en historia där tidsförkunnelse var godtagbar, och därigenom syndade de, och de blev dödade på gatan i den stora staden i Uppenbarelsebokens elfte kapitel. Döda på gatan behövde de därefter uppväckas, såsom de två vittnena efter tre och en halv dag.

”De förtorkade benen behöver blåsas på av Guds helige Ande, för att de må komma i rörelse, såsom genom en uppståndelse från de döda.” Bible Training School, 1 december 1903.

I tidigare artiklar har vi visat att budskapet om de fyra vindarna, som uppväcker de två vittnena, är Islams budskap i det tredje Ve-ropet, och att detta budskap är Midnattsropets budskap i de sista dagarna. Hesekiel säger: ”vidare”, och identifierade därmed att under den historia som åskådliggör förkunnelsen av Midnattsropet skulle två stavar, den ena framställd som Efraim och den andra som Juda, fogas samman och bli ett enda folk. Liknelsen om de tio jungfrurna uppfylls i de sista dagarna, ”bokstavligen i varje detalj”, såsom den uppfylldes i den milleritiska historien. Under den period då Midnattsropet uppfylldes i den milleritiska historien, och åter i de sista dagarnas uppfyllelse, fogades och kommer ”två stavar” att fogas samman.

De två stavarna representerade det forntida Israels norra (Efraim) och södra riken (Juda). Vi har också visat att William Miller förebildades av Elia, och att Elia under de tre och ett halvt åren av torka hade gått till änkan i Sarefat.

Och Herrens ord kom till honom och sade: Stå upp och bege dig till Sarefat, som hör till Sidon, och bo där. Se, jag har befallt en änka där att försörja dig. Då stod han upp och begav sig till Sarefat. När han kom till stadens port, se, då var änkan där och samlade ved. Och han ropade till henne och sade: Hämta mig, jag ber dig, litet vatten i ett kärl, så att jag får dricka. Och medan hon gick för att hämta det, ropade han efter henne och sade: Tag med dig, jag ber dig, en bit bröd i din hand åt mig. Men hon sade: Så sant Herren, din Gud, lever, jag har inte en kaka, utan bara en handfull mjöl i krukan och litet olja i flaskan. Och se, jag samlar nu ihop ett par vedträn, för att gå in och tillreda det åt mig och min son, så att vi kan äta det och sedan dö. Då sade Elia till henne: Frukta inte. Gå och gör som du har sagt. Men baka först därav en liten kaka åt mig och bär ut den till mig; därefter skall du baka åt dig själv och åt din son. Ty så säger Herren, Israels Gud: Mjölet i krukan skall inte ta slut och oljan i flaskan skall inte tryta, intill den dag då Herren låter regn falla på jorden. Och hon gick och gjorde som Elia hade sagt; och hon, han och hennes hus åt under lång tid. 1 Kungaboken 17:8–15.

De ”många dagar” i avsnittet är de tre och ett halvt år under vilka Ahab sökte efter Elia och representerade de ett tusen två hundra sextio åren av påvlig förföljelse. Angående de ”många dagar” av påvlig förföljelse sade Jesus:

Och om inte de dagarna blev förkortade, skulle inget kött bli frälst; men för de utvaldas skull skall de dagarna bli förkortade. Matteus 24:22.

Syster White identifierar direkt Jesu utsaga om ”de dagarna” som perioden av påvlig förföljelse.

”Förföljelsen av kyrkan fortgick inte under hela den period av 1260 år. Gud förkortade i barmhärtighet mot sitt folk tiden för deras brinnande prövning. När Frälsaren förutsade den ”stora bedrövelse” som skulle drabba kyrkan, sade han: ”Om inte den tiden förkortades, skulle ingen människa bli frälst. Men för de utvaldas skull kommer den tiden att förkortas.” Matteus 24:22. Genom reformationens inflytande fick förföljelsen ett slut före år 1798.” The Great Controversy, 266, 267.

De ”många dagar” då Elia försörjdes av änkan var också de ”många dagar” av påvlig förföljelse som identifieras av Daniel.

Och de av folket som har förstånd skall undervisa många; men de skall falla genom svärd och genom eld, genom fångenskap och genom plundring, under många dagar. Och när de faller, skall de få någon liten hjälp; men många skall sluta sig till dem med smicker. Och några av dem som har förstånd skall falla, för att pröva dem och för att rena och göra dem vita, ända till ändens tid; ty det är ännu för en fastställd tid. Daniel 11:33–35.

”Ändens tid”, som också är den ”fastställda tiden” i verserna, var år 1798, och den markerade slutet på den påvliga förföljelsen, så som detta hade förebildats genom Elias tid hos änkan i Sarefat. I den historien identifierades änkan, som representerar en ogift församling, som församlingen i öknen i det tolfte kapitlet i Uppenbarelseboken. Hon samlade två pinnar, inte en pinne eller tio pinnar, utan

två pinnar. Hesekiel skulle ta två pinnar, en för Israels norra rike och en för Israels södra rike, och foga dem samman till en enda pinne. Dessa två riken hade båda varit förskingrade i två tusen fem hundra tjugo år, men Guds löfte var att Han skulle samla dem. Kvinnan samlade de två pinnar som skulle fogas samman, och hon gjorde det ”till den dag då Herren låter regn falla över jorden.”

Den dag då Herren sände ”regn” utmärkte Midnattsropet i milleritrörelsens historia, vilket nådde sin fullbordan den 22 oktober 1844, då förbundets Budbärare plötsligt kom till det tempel som Han hade upprättat från 1798 (slutet på den första förbittringen) fram till den 22 oktober 1844 (slutet på den sista förbittringen). Under denna tidsperiod uppfylldes Midnattsropets budskap, framställt i Hesekiels bild av dalen med benen, då de två stavarna från de norra och södra rikena förenades till att bilda ett folk, med en kung, ty den 22 oktober 1844 kom Kristus inför Fadern och mottog ett rike.

”Kristi ankomst såsom vår överstepräst till det allra heligaste, för att rena helgedomen, sådan den framställs i Daniel 8:14; Människosönens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den framställs i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och denna framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan den beskrivs av Kristus i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” Den stora striden, 426.

Kristus mottog ett rike den 22 oktober 1844, såsom anges i Daniel.

Jag såg i syner om natten, och se, en som liknade en människosön kom med himlens skyar; och han kom fram till den Gamle av dagar, och man förde honom fram inför honom. Och åt honom gavs välde och ära och rike, för att alla folk, stammar och tungomål skulle tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, som inte skall förgå, och hans rike är ett som inte skall förstöras. Daniel 7:13, 14.

När Hesekiels två stavar fogas samman, har de en och samma kung över sig.

Och min tjänare David skall vara kung över dem, och de skall alla ha en herde. De skall också vandra efter mina domar och hålla mina stadgar och göra efter dem. Och de skall bo i det land som jag har givit åt min tjänare Jakob, där era fäder har bott; och de skall bo där, de själva och deras barn och deras barns barn för evigt. Och min tjänare David skall vara deras furste för evigt. Hesekiel 37:24, 25.

Alla profeterna är eniga med varandra, och kung David är Kristus, som kom inför Fadern den 22 oktober 1844 och mottog ett rike som hade sammanförts av Israels två stavar (det norra riket) och Juda (det södra riket). De två rikenas förskingring upphörde under de fyrtiosex åren från 1798 till 1844, då Kristus upprättade ett tempel som hade varit ödelagt och nedtrampat. När han hade upprättat templet, kom han sedan plötsligt till sitt tempel såsom Förbundets budbärare, till uppfyllelse av Malaki kapitel tre. Hesekiel instämmer i detta faktum, ty alla profeterna är eniga med varandra.

Och min tjänare David skall vara kung över dem, och de skall alla ha en herde. De skall också vandra efter mina domar och hålla mina stadgar och göra efter dem. Och de skall bo i det land

som jag gav åt min tjänare Jakob, där era fäder har bott; där skall de bo, de och deras barn och deras barns barn till evig tid. Och min tjänare David skall vara deras furste för evigt. Och jag skall sluta ett fridsförbund med dem; det skall vara ett evigt förbund med dem. Och jag skall låta dem bli talrika och sätta min helgedom mitt ibland dem för evigt. Mitt tabernakel skall också vara hos dem. Ja, jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Hesekiel 37:24–27.

Det är Kristus som uppför templet.

Och tala till honom och säg: Så säger HERREN Sebaot: Se, mannen vars namn är Grenen; från sin plats skall han skjuta upp, och han skall bygga HERRENS tempel. Ja, han skall bygga HERRENS tempel; och han skall bära härligheten och sitta och råda på sin tron; och han skall vara präst på sin tron; och fridens rådslag skall vara mellan dem båda. Och kronorna skall tillhöra Helem och Tobia och Jedaja och Hen, Sefanjas son, till en åminnelse i HERRENS tempel. Och de som är långt borta skall komma och bygga på HERRENS tempel, och ni skall förstå att HERREN Sebaot har sänt mig till er. Och detta skall ske, om ni troget lyder HERRENS, er Guds, röst. Sakarja 6:12–15.

Kristus är ROTTELSKOTTET, och Han förklarade att om de förstörde Hans tempel, skulle Han resa det upp på tre dagar, varpå judarna svarade att det hade tagit fyrtiosex år att bygga templet.

Då svarade judarna och sade till honom: ”Vad för tecken visar du oss, eftersom du gör detta?” Jesus svarade och sade till dem: ”Bryt ned detta tempel, så skall jag på tre dagar resa upp det.” Då sade judarna: ”I fyrtiosex år har detta tempel byggts, och skall du resa upp det på tre dagar?” Joh. 2:18–20.

Kristus talade i avsnittet om sin kropp, men alla profeterna talar mer om de sista dagarna än om de dagar i vilka de levde. Kristi uppståndelse på den tredje dagen representerade uppståndelsen av de döda benen under den Helige Andes utgjutelse i Midnattsropet. Regnet, som är föremålet för Elias vittnesbörd, uppenbarades under höjdpunkten av hans konfrontation med Baals och Astarots profeter. Då blev det visat att Elias Gud var den sanne Guden, och också att Elia var den sanne profeten.

Vid den första besvikelsens ankomst uppenbarades att protestanterna hade blivit falska profeter, såsom förebildades av Baals och Ashtarots profeter. Då började dröjsmålstiden, och den ledde till budskapet om Midnattsropet, vilket ledde till att Kristus plötsligt kom till sitt tempel. Midnattsropet framställs genom Hesekiels budskap som låter benen resa sig till en mäktig här. Dessutom skulle under den perioden (fyrtiosex år) de två staverna fogas samman för att bilda ett enda folk, med en enda kung.

Herrens ord kom åter till mig; han sade: Du människobarn, tag dig en stav och skriv på den: För Juda och för Israels barn, hans medbröder. Tag sedan en annan stav och skriv på den: För Josef, Efraims stav, och för hela Israels hus, hans medbröder. Och foga dem samman med varandra till en enda stav, så att de blir ett i din hand. Och när ditt folks barn talar till dig och säger: Vill du inte förklara för oss vad du menar med dessa? då skall du säga till dem: Så säger Herren Gud: Se, jag skall ta Josefs stav, som är i Efraims hand, och Israels stammar, hans

medbröder, och förena dem med honom, med Juda stav, och göra dem till en enda stav, och de skall vara ett i min hand. Och stavarna som du skriver på skall du hålla i din hand inför deras ögon. Och du skall säga till dem: Så säger Herren Gud: Se, jag skall hämta Israels barn från folken, dit de har gått bort, och samla dem från alla håll och föra dem in i deras eget land. Och jag skall göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg; och en kung skall vara kung över dem alla. De skall inte mer vara två folk och inte mer vara delade i två riken. De skall inte mer orena sig med sina avgudar eller med sina vidrigheter eller med någon av sina överträdelser. Men jag skall frälsa dem från alla de boningar där de har syndat och rena dem. Så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Hesekiel 37:15–23.

De två vedpinnar som änkan samlade före Elias regn vid Midnattsropet var Israels norra och södra riken, som hade blivit skingrade och skulle samlas till ett folk den 22 oktober 1844, när den antitypiska Försoningsdagen började, ty löftet var att Gud vid den tiden ”skall rena dem”. Denna rening, som representerar den undersökande domen, började vid den tiden. Denna samling av de två vedpinnarna måste förstås rätt, ty Gud illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak.

1844 var slutet på Israels två riken, ty de hade då blivit ett rike, det andliga Israel, och från den tidpunkten skulle de endast vara en nation. Denna historia illustrerades av den inledande historien då de hade blivit två nationer, vilket är historien om Jerobeams uppror.

Historien om Jerobeams förfalskade gudsdyrkanssystem måste också åskådliggöras vid slutet av hans rike. Arons uppror i det forntida Israels begynnelse och Jerobeams uppror vid Nordrikets begynnelse representerar upproret år 1863, och 1863 förstås endast tydligt när även slutet av Jerobeams rike, såsom det framställs genom sammanfogandet av de två stavarna, läggs ovanpå 1863. Det är då som 1863 klart framträder såsom representerat av en generation som reste upp en avbild av svartsjuka.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Men denna liknelse om de torra benen gäller inte endast världen, utan också dem som har blivit välsignade med stort ljus; ty även de är lika dalens skelett. De har människors gestalt, kroppens byggnad; men de har inte andligt liv. Men liknelsen lämnar inte de torra benen endast sammanfogade till människogestalter; ty det är inte nog att det finns symmetri i lemmar och anletsdrag. Livsanden måste ge kropparna liv, för att de skall kunna stå upprätta och träda i verksamhet. Dessa ben representerar Israels hus, Guds församling, och församlingens hopp är den helige Andes livgivande inflytande. Herren måste blåsa på de torra benen, för att de skall få liv.”

Guds Ande måste, med sin livgivande kraft, vara i varje mänsklig medarbetare, för att varje andlig muskel och sena må vara i verksamhet. Utan den helige Ande, utan Guds andedräkt, råder slöhet i samvetet och förlust av andligt liv. Många som är utan andligt liv har sina namn i kyrkans böcker, men de är inte skrivna i Lammets livsbok. De må vara förenade med kyrkan, men de är inte förenade med Herren. De må vara flitiga i fullgörandet av en viss uppsättning plikter och må betraktas som levande människor; men många hör till dem som har ”namn om sig att leva, men är döda.”

”Om inte själen verkligen omvänds till Gud; om inte Guds livsande ger själen liv till andligt liv; om inte de som bekänner sanningen drivs av en från himlen född princip, då är de inte födda av den oförgängliga säd som lever och förblir för evigt. Om de inte förtröstar på Kristi rättfärdighet som sin enda trygghet; om de inte efterbildar hans karaktär, arbetar i hans anda, är de nakna, de har inte iklätt sig hans rättfärdighets klädnad. De döda får ofta gå för att vara levande; ty de som fullbordar det de kallar frälsning efter sina egna föreställningar, har inte Gud verksam i sig till att vilja och att göra efter hans goda vilja.”

”Denna grupp framställs på ett träffande sätt av den dal med förtorkade ben som Heseziel såg i synen.” Review and Herald, 17 januari 1893.